

Homo sapiens sapiens varonilis masculinis (homes, homes de veritat)

Un relat de: [Eloi Miró](#)

Una càlida olor a ranci i a femta fumeja per les cledes de formigó que sostenen les truges d'una de les tantes granges de la comarca. Les parets escumegen humitats i els fongs juguen les seves partides. Des de fora se senten uns crits i uns xiscles d'eufòria desesperada. Les porques, hipnotitzades per la olor de les feromones del mascle, testimonien la seva etapa de zel (mascle, mascle, mascle... tradueixen aquells qui les entenen).

A l'altre banda de la granja, al menjador dels treballadors...

- Però pensa que fotia goig
- Sí, sí! Carda unes metes...
- Amb aquesta ens podríem endur la palma

(rialles exagerades dignes de mascles en un ambient de confiança)

- Però si era de les grosses xaval!
- Ui, pensa que disfrutava com un nen.
- Ja t'ho dic... aquella tia va amb sis mil euros a sobre. Tres mil a cada pit!!! (riure forçat gens fora de lloc en aquell espai)

Com xoriguers en-zelats buscaven desorientats la truja matrona, escaixada de tant muntada i pàl·lida de tanta virginitat. I és que si alguna cosa de coherent tenia aquell lloc i aquella gent era la seva imaginació i les vivències impossibles inventades sobre la marxa en el moment de la conversa, els seus temes universals i exclusius, sense possibilitat ni probabilitat de canvi: esport (futbol), dones (sexe) i cotxes.

El Joan, amb les cames obertes per accés de confiança, es gratava les seves intimitats com un gos empussat, sense cap tipus de vergonya. Eren mascles, en conclusió: una autèntica obra d'art, un quadre exquisit del renaixement, un orgull. (El responsable, la viva imatge de la Mona-Lisa, amb una dolça mirada perduda en un fons atemporal, l'altre, un gos porcí incapaç d'escapar de qualsevol context relacionat amb els genitals, el seu amic-germà, un aturat descafeïnat reposat en la culta imatge del futbol i l'últim, amb els ulls enfonsats, nas emportat i riure de hiena, aquell que amb mirada de serp els observava a tots per trobar els seus punts dèbils i aprofitar-se'n quan li fos necessari i convenient.

- Buff, pensa que la Paula... diuen que és petita, però cadra unes metes!! Quines metes tio!! (mentre parla amb les mans dóna forma a els atributs)
- Però si tu ja tens la Carme...
- Bueno, però jo sóc un home i ella és una dona... ho diu tot no? A més les dones haurien de ser públiques. Per exemple l'Anna, la secretària, aquella hauria de ser del món i no del seu marit.
- Li has fotut mai el salt a la Carme?
- No i perquè no vull... de possibilitats en tinc moltes (es posa riure). No sap la sort que té de tenir-me a mi i que no li vull fer mal.
- Quants anys te la Carme?
- trenta, dotze més que jo...
- Buah!! Tio, t'agraden madures eh?
- Clar tio, aprens coses noves, et poden ensenyar molt... ja m'enteneu
- Ets un bon semental sagal, ets un fieral!!
(tots esclaten a riure)

De sobte un d'ells, es posa a cantar el can-can, saltar i picar amb les mans i al marc de la porta.

- Papa rararara-ta lalapapa piarirairairau

Els altres repeteixen el ritme amb les mans i els peus, com un simis embogits per una última pela de plàtan.

Els que homes són homes es queden, però aquests i la resta de semblants, no arribaran mai a ser la descripció de dita paraula, ja que no renunciaran mai als seus instints primaris sempre que es trobin en públic i menys encara, sempre que es trobin amb individus de la mateixa espècie.

És trist, però és així!